

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 11^{ην} / 24^{ην} Ἰανουαρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς περιοχὴν μεταξύ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καί τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καί παρά τήν πλησιόχωρον κώμην τήν καλουμένην Ἀμπεντῆγιε.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος κατήγετο ἀπό τήν Μογαρισσόν τῆς Καππαδοκίας, ἦλθεν εἰς τούς Ἁγίους Τόπους τό ἔτος 451, ἄγων τό 27^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐνετάχθη εἰς τό τάγμα τῶν Σπουδαίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐμόνασεν εἰς Μονήν καλουμένην παλαιόθεν «Κάθισμα τῆς Ἰκελίας» πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων καί εἰς περιοχὴν, εἰς τήν ὁποίαν ἦτο τό σπήλαιον, εἰς τό ὁποῖον διενυκτέρευσαν οἱ Μάγοι «ἐπιστρέψαντες δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τήν πατρίδα αὐτῶν», (Ματθ. 2,12).

Εἰς τήν περιοχὴν αὐτήν ἵδρυσεν Μονήν Κοινόβιον διά τήν ἄσκησιν τῶν ἀρχαρίων μοναχῶν, ἀσκουμένων εἰς κοινήν ζωήν, ὑπακοήν καί ταπείνωσιν, ἄχρις οὔ κριθῶσι κατάλληλοι δι' εἴσοδον εἰς Μονήν – Λαύραν δι' ἡσυχαστικὴν ζωήν. Λόγω τῆς ἄκρας ἀρετῆς αὐτοῦ ἀνεδείχθη Κοινοβιάρχης, ἦτοι Ἀρχηγός ὅλου τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου εἰς Παλαιστίνην καί συνειργάσθη μετά τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ Ἁγίου Σάββα διά τήν προστασίαν τοῦ δόγματος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνας τοῦ ἔτους 451 μ.Χ. ἦτοι τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν μιᾶς ὑποστάσεως ἐν δύο φύσεσιν, τῇ θεῖᾳ καί τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Εἰς τήν Ἱεράν Μονήν αὐτοῦ ἐδέχετο μοναχοὺς διαφόρων ἐθνικοτήτων. Οἱ μοναχοὶ εἰργάζοντο εἰς τό ἐργόχειρον καί ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τούτου συνετήρουν φιλανθρωπικά ἰδρύματα ὡς γηροκομεῖον καί ὀρφανοτροφεῖον. Λόγω τῆς θέσεως τῆς Μονῆς πλησίον τῆς κώμης τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων διετήρει κοινοβιακόν χαρακτήρα διά τήν βοήθειαν τῶν κρουόντων τήν θύραν αὐτῆς ἐνδεῶν. Ἡ Μονή εἶχε τέσσαρας ἐκκλησίας καί ἐπτακοσίους μοναχοὺς περίπου.

Εἰς τήν περίφημον ταύτην Μονήν, κέντρον τῆς μοναστικῆς ζωῆς καί δογματικῆς ὀρθότητος τοῦ 5^{ου} καί 6^{ου} αἰῶνος ἐτελέσθη θεία Λειτουργία πρὸς τιμὴν τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Ἁγίου Θεοδοσίου ἐν ἀγρυπνίᾳ τήν νύκτα τῆς 11^{ης} / 24^{ης} Ἰανουαρίου 2023, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καί τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καί χορωδίας ἀποτελουμένης ὑπό μελῶν τοῦ ποιμνίου τῶν ὁμόρων περιοχῶν, ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Γνώφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπεισδύνας Θεοδόσιε, καί πλάκας

δακτύλω θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τά εὐσεβείας δόγματα, ἔφερες τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτισθεὶς Χριστός Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ καί τόν παλαιωθέντα ταῖς ἀμαρτίαις ἄνθρωπον ἀνακαινίσας καί ἀναπλάσας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ταύτῃ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεβασμίαν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀγαπήσας τόν Χριστόν, ἐγκατέλιπε τήν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα, τήν κώμην Μωγαρρισόν τῆς Καππαδοκίας καί κατέλαβε τούς Ἁγίους Τόπους, ἔνθα ὑπέδυσεν τόν μονήρη βίον, καί τούτου ἱερόν ἔνδυμα ἐπί τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ θεοφιλοῦς.

Κατά τόν βιογράφον αὐτοῦ, Κύριλλον Σκυθοπολίτην, ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀνεδείχθη οὐρανοπολίτης, τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα, καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τόν ὀρθῶν δογμάτων στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ Κοινοβιακοῦ Κανόνος ὁ ὁδηγός καί προστάτης.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ θεοφόρος Θεοδόσιος δέν κατέστη μόνον «τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα», ἀλλά καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος. Καί τοῦτο διότι κατά τήν ἔλευσίν του ἐν τῇ ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ καί φιλοξενηθεὶς ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Δαυΐδ παρά τινι γέροντι Λογγίνῳ Καππαδόκῃ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ὄντι τῶν «Σπουδαίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως», τῆς Ἁγιοταφιτικῆς δηλονότι Ἀδελφότητος, δέν τοῦ ἐπετράπη ἡ ἀναχώρησις εἰς τά μοναστήρια τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, «διὰ τό σχίσμα τό τῶν κατά τήν ἔρημον μοναχῶν τῆ καθολικῆ μὴ κοινωνούντων Ἐκκλησία, ἀλλά τῇ Εὐτυχοῦς καί Διοσκόρου ὑπαγομένων φιλονεικίᾳ τε καί κακοδοξίᾳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καί δὴ ἡ μοναστική ἐν τῇ ἐρήμῳ πολυάριθμος πολιτεία τῶν ἀναχωρητῶν ἐδοκιμάζετο ἀπό τήν κακοδοξίαν, τήν αἵρεσιν δηλονότι τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καί τοῦ μονοενεργετισμοῦ καί μονοθελητισμοῦ. Ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὑπῆρξεν «στρατηγός καί ὑπέρμαχος τῶν Ὀρθοδόξων δογμάτων, τούτέστι τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί πίστεως, ὡς τοῦτο διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τῶν σῶν μεμνημένοι, διδασμάτων Θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ἐνεργείας, καί τά αὐτεξούσια, ἐν θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡ προσήλωσις τοῦ θεοφόρου Θεοδοσίου εἰς τήν ὑγιαίνουσαν Ὀρθόδοξον πίστιν, τόν κατέστησεν Ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐνδυσάμενος δέ τήν ἐξ ὕψους δύναμιν κατά τήν ἐξαγγελίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς μαθητάς Αὐτοῦ: «Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ 24,49), ἐπετέλει πλείστα ὅσας θαυματουργίας.

Λέγεται δέ περί αὐτοῦ, τοῦ ὀσίου Θεοδοσίου, ὡς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, ὅτι τρία ἐκέκτητο ἐξαίρετα κατορθώματα, πρῶτον ἀκριβεστάτην ἄσκησιν μετὰ πίστεως

ἀληθοῦς καί ὀρθοδόξου ἀπό νεότητος μέχρι γήρους παραμείνασαν, δεύτερον τήν πρὸς τούς ξένους καί πτωχοὺς δασιλῆ καί ἀπροσωπόληπτον φιλοφροσύνην καί τρίτον τό τῆς θείας λειτουργίας σύντονον (=μετ' ἐντόνου ζήλου) μικροῦ δεῖν (=σχεδόν) καί ἄπαυστον»· τήν ἀκατάπαυστον, δηλαδή, τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας.

Ἰδοῦ διά τί ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Γνόφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπεισδύνας θεοδόσιε, καί πλάκας δακτύλῳ θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τά εὐσεβείας δόγματα, ἔφερες τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μακάριος θεοδόσιος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς εἰσῆλθεν εἰς τόν γνόφον, οὗ ἦν ὁ θεός, (Ἐξόδ. 20,21). Κατά μέν τόν ἅγιον Διονύσιον Ἀρειοπαγίτην, ὁ θεῖος οὗτος γνόφος ἐστί τό ἀπρόσιτον φῶς». Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν θεολόγον: «ὁ θεός φῶς ἐστί καί σκοτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἐστίν οὐδεμία», (Α' Ἰωάν 1, 5). Καί κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, αἱ «πλάκες αἱ γεγραμμέναι δακτύλῳ θεοῦ» εἶναι ἡ φωνή τοῦ θεοῦ. «Τά ἐν ταῖς πλαξί γράμματα, ἡ τοῦ ὀφθέντος (τοῦ θεοῦ) φωνή. Δι' ὧν ἐγένετο ἡ τῶν μυστηρίων φανέρωσις». Κατά τόν οὐρανοβάμονα Παῦλον, Κύριος ὁ θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α' Τιμ. 6,16).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τά πιστά καί γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀνήκουν εἰς τήν κοινωνίαν τῶν ἀγίων. «Πιστός ὁ θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος προσεύχεται ὑπέρ ἡμῶν, «ἵνα ὁ θεός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατήρ τῆς δόξης, δῶῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καί ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς τό εἰδέναί ὑμᾶς τίς ἐστίν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καί τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἀγίοις», (Ἐφ. 1, 17-18).

Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐκληρονόμησεν ὁ σήμερον τιμώμενος ὁσιος Πατήρ ἡμῶν θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης ὁ δέ πλοῦτος οὗτος, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι «ἡ ἄφατος δόξα τοῦ θεοῦ», διό καί διερωτᾶται μετ' ἀπορίας: «ποῖος γάρ λόγος τήν δόξαν ἐκείνην [τοῦ θεοῦ] παραστῆσαι δυνησεται;»

Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ θεοῦ παρέχει ὡς κληρονομίαν ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καί διά μέσου τῶν ἀγίων Αὐτοῦ, ὡς διατρανοῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: «θαυμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36).

Τόν ἅγιον τοῦ θεοῦ θεοδόσιον τόν μέγαν παρακαλέσωμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα πρεσβεύῃ μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τῷ νοητῷ Ἠλίῳ τῆς Δικαιοσύνης, τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλθόντι βαπτισθῆναι ὑπό Ἰωάννου, ἵνα φωτίσῃ ἡμᾶς καί ἅπαντα τόν κόσμον. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τήν θείαν λειτουργίαν ὁ ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς ὑπέργηρος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος παρέθεσε κέρασμα εἰς τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας